

Finnlands frihetskamp

dag for dag

Folkebladet Kta

6/1-40

39439

hengig av hinannen. Borkenau sier blant annet: «Giennom hele den russiske revolusjons historie går der et drag av moralsk indifferensisme — en overbevisning om at alt, ubetinget alt, er tillatt i revolusjonens tjeneste. . . revolusjonen var et udiskutabelt mål, mens dens innhold og mening var så vak, som den på noen måte kunne bli.» Borkenau peker på det faktum som i dag er blitt demonstrativt bekreftet: At revolusjonens mål og mening skiftet og stadig skifter med taktikken, med mulighetene for å skaffe sig allierte — og allerede for lenge sia har Sovjets nåværende ledere innsett at en imperialistisk politikk var nødvendig for å bringe denne nihilistiske revolusjons velsignelser videre ut i verden. Det er her i denne innsikt, nazismen og bolsjevismen har funnet hinannen. Fra hver sin vei er de kommet fram til det samme, en utvikling som var determinert av de to bevegelsers innerste karakter eller karakterløshet: Nihilismen.

Begge bevegelser har forstått, at det eneste viktige var å vinne den totale makt. Rauschning skriker om nazismens Tyskland det samme, som Borkenau om det bolsjevikiske Russland: Aldri har et styre hatt så uinnskrenket makt og brukt den med en så samvittighetsløs, ufølsom terror. Det dreier seg begge steder om intet mindre enn individets totale utslettelse, en forakt for menneskelig og menneskerettigheter, som er nihilismens forutsetning og mest sataniske trekk. I den forbindelse er det interessant å tenke på at det er menn fra folkedypet som har vunnet denne makt og demonstrerer denne menneskeforakt. Før i tida

Nyttårshegla gikk inn med et blodig slag på i Finland. En hel sovjet-russisk divisjon ble skutt sønder og sammen etter at finnene hadde gitt russerne anledning til frivillig overgivelse. Sovjet-russerne foretrakk heller å bli meiet ned eller gripe sjangsen til flukt. Noen få hundre unnkom, for kanskje senere å gå til grunne i ødemarken. Kulde og matmangel er også en fiende som mange må bukke under for.

Det står nå til den røde armés førere å avgjøre hvorvidt man skal fortsette krigen på denne måte, eller hvorvidt de vil vente til våren. Før i juni måned kan de neppe få bedre terreng enn nu. Og selv den tid vil det være spørsmål om de russiske kolonner vil være i stand til å passere de mange vannfylte elver og moser. Mange av velene er bare farbare, nå jorden under dem er frossen. Finnene setter stadig sin lit til de vansker som er tilstede når det gjelder russernes matforsyninger. Finnene setter alt inn på å hindre transporten av matvarer. Særlig effektive er de små dødspatruller på 100 og 200 mann som operer med avskjæring og ødeleggelse av Murmansk-jernbanen. Russerne stadige jakt på reinsdyr lar formode at det er smått beventd med maten i den russiske armé.

— Den største vanskelighet for den finske overkommando ligger i uvissheten om de russiske generalers planer for framtida. En finsk offiser uttaler således: «Av

bindelse med Moskva og konfererte med Stalin personlig.

Fra sovjettrussisk side erfarer man i dag i et sensurert telegram at det er stor mangel på matvarer i Moskva. Mangelen skal være større enn i fjor, da sovjetrusserne kjempet i Øvre Mongolia og senere i Polen. Matmangelen skyldes at de største forrådene blir sendt til fronten. Enda verre er situasjonen i Leningrad.

— Finske flyvere har kastet en mengde flyveblad ned over Leningrad og andre steder bak den sovjettrussiske fronten.

Flyvebladene inneholder bilder av nedskutte fly, ødelagte tanks og fangne sovjettrussiske soldater. I teksten framheves det at sovjetrusserne unngår en tidlig død dersom de blir hjennet. Finnene forsvarer bare sine grenser og vil ikke Sovjet noe. Noen bilder viser også de sovjettrussiske flyvernes råketer mot den finske sivilbefolkningen.

Det første opplaget av dette flyvebladet ble trykt i 3 millioner eksemplarer. Senere er det trykt enda flere eksemplarer.

«Daily Telegraph»s korrespondent i Helsingfors skriver, at etter hva man erfarer bruker finnene over 40 britiske og 20 italienske flyvemaskiner. Finnene har langt over 1000 utdannede flyvere rede til å overta de flyvemaskiner som ventes fra De forente Stater, Storbritannia og andre land.

bringe, er det intet menneske gitt å vite. At «den lovløse skal fortæres, det vet enhver kristen. At lovløshetens triumfer er en dom over urettferdighet og sviktende sannhetserkjennelse er også fullstendig klart for alle, som har øyne å se med. Det store, aktuelle spørsmål er om det nå i den ellevte time skal lykkes å demme opp for den nihilistiske revolusjonsbølge. Og det spørsmål er sannelig ikke løst med utfallet av krigen. Først når freden er der — hvis den da noensinne kommer — blir det for alvor et spørsmål hvilket ansikt verden skal få. Der er i virkeligheten ikke mere enn to alternativer: Lovløshetens revolusjon eller en kristen revolusjon, nihilismens oppløsning eller evangeliets klippesgrunn. Jeg leser nettopp hva Alf Ahnberg skrev for kort tid sia: «En selvansakelse i historiens lys har mere og mere gjort det klart for oss at hele vår kultur til sist bygger på kristendommen, at den uhjelpelig kommer til å styre sammen i mørke, barbari og forvirring, hvis Kristi And viker fra den. Vår kultur må bli en kristen kultur, hvis den ikke skal utslettes fra jorden.»

Det er trøstefullt å møte denne erkjennelse fra arbeiderpartithold. Spørsmålet er om det ikke er for sent. Ligger øksen ennå ved roten av treet — eller er det dens hugg mot stammen vi nå hører? 1940-årene vil gi oss svar på det.

Ronald Fangen.